

Ilyen módon a bárka húsz teljes napon át úszott a tengeren, míg végül Isten kedvező, nyugatról keletre fúvó szelet támasztott. Ekkor ismét vitorlát bontottak, és sebesen hajóztak tova a nyílt vizekre. Az utazók csupán minden harmadnapon vettek magukhoz eleséget.

15.) Ismét a Juhok Szigetén, Jasconius hátán és a Madarak Paradicsomában

Egy nap a messzi távolban egy felhőnek tűnő szigetet pillantottak meg. Szent Brendan megkérdezte a testvéreket: „Fiaim, felismeritek-e ezt a szigetet?” „Nem, egyáltalán nem ismerős.” – felelték mindannyian. „Én megismerem.

rem. Ezen a szigeten voltunk tavaly Nagycsütörtök napján. Itt lakik a mi hűséges szolgálónk.” Ezt hallván a szerzetesek kitörő örömmel olyan gyorsan kezdtek evezni, ahogyan csak erejükből tellett. Isten embere látván esztelen-ségüket, megkoholta őket: „Gyermekeim, ne fárasszátok ki magatokat ilyen bolond módra. Vajon nem a Mindenható Isten-e bárkánk vezérlője és kormányosa? Hagyjátok hát rá a kormányzást! Ő maga vezérli utunkat saját akarata szerint.”¹

Midőn a mondott sziget közelébe értek, a már jól ismert szolgáló sietett a bárka elé, és elvezette őket ahhoz a kikötőhelyhez, ahol az előző évben is partra szálltak. Dicsőítette az Urat, a szent atyával kezdve mind a legutolsó testvérig sorban átölelte mindegyikőjük lábát, és így szólt: „Isten csodálatos

¹A középkorban gyakran előfordul, hogy Jézust és tanítványait egy tengeren hányódó hajóban ábrázolják. Egyebek között ld. A keresztény művészet lexikona. (Budapest: Corvina, 1986), 113. o.

az Ő szentjeiben. Izrael Istene maga ad bátorságot és erőt az Ő népének. Legyen áldott az Isten!”¹ Az áldást követően a szerzetesek mindent kiraktak a bárkából, a szolgáló sátrat vert, és – Nagycsütörtök lévén – fürdőt készített, majd új öltözetet húzott a testvérekre, és három napon át szolgálta őket. A testvérek a maguk részéről nagy áhitattal ünnepelték az Úr kinszenvedését egészen Nagyszombatig.

Miután a nagyszombati liturgiákat elvégezték, a lelki áldozatokat bemutat-ták Istennek, és a vacsorát is elfogyasztották, a szolgáló így szólt Szent Brendanhoz és mind a többiekhez: „Menjete, és szálljatok a bárkába, hogy a Fel-támadás szent vasárnapjának vigiliáját ott virraszthassátok át, ahol tavaly is tettétek. Magát a vasárnapot, egészen a hatodik imaóráig ugyanott ünnepeljé-tek. Ezek után evezetek a Madarak Paradicsomának nevezett szigetre, ahol a múlt évben Húsvétból Pünkösd nyolcadáig voltatok. Vegyétek magatokhoz a szükséges élelmet és innivalót. A Húsvétot követő vasárnapon pedig ismét ta-lálkozni fogok veletek.” Eszerint is cselekedtek. A szolgáló annyi cipóval, in-nivalóval, hússal és egyéb finomsággal rakta meg a bárkát, amennyit az csak elbírt. Szent Brendan áldást adva beszállt. Nyomban vitorlát bontottak, és in-dultak a másik sziget felé.

Éppen ahhoz a helyhez közeledtek, ahol ki kellett volna szállniuk a bárká-ból, amikor megpillantották az egy évvel azelőtt otthagytak fazekat. Szent Brendan és a testvérek a ‘Három Ifjú’ kezdetű himnuszt² énekelve szálltak partra. Amikor a himnusz végére értek, Isten embere így figyelmeztette a test-véreket: „Fiaim, legyetek éberek! Virrasszatok és imádkozzatok, nehogy kí-sértésbe esetek.³ Emlékezzetek arra, Isten hogyan rendelte alánk ezt a durva vadállatot anélkül, hogy bármi módon háborgatott volna bennünket.” Így az-tán a testvérek szétszóródtak, és a hajnali imaóra idejéig a szigeten virrasztot-tak. Majd körülbelül a harmadik imaóráig mindegyik pap misét mutatott be. Ezután az áldott Brendan felajánlotta a Szeplőtelen Barányt Istennek, és e szavakat intézte a testvérekhez: „A múlt évben ezen a helyen ünnepeltem az Úr feltámadását. Idén is hasonlóképpen szeretném.” Mindezek után felkere-kedtek a Madarak Szigete felé.

Abban a pillanatban, amint a kikötőhelyül választott partszakaszhoz értek a madarak, szinte egyetlen hangon szólva, énekelni kezdtek: „Meváltás a trónuson ülő Istennek és a Bárányak!”⁴ Majd így folytatták: „Az Úr az Isten, az Ő fénye / világosított meg minket. / A szent nap elrendeltetett, / az ünnepi

¹Zsolt 68,36.

²Dán 3,51–90: A három ifjú dicsőítő éneke.

³Mt 26,41; Mk 14,38; Lk 22,40.

⁴Jel 7,10.

zöld ággal a kezetekben / álljatok egészen az oltár szarváig.”¹ Így énekeltek szárnyaikkal verdesve hosszú ideig – majdnem fél órán át –, egészen addig, amíg a szent atya és az ő szent társai kiszálltak a bárkából, kirakták a holmit, és az atya elfoglalta helyét sátrában.

Amikor Szent Brendan közösségével elvégezte a húsvéti liturgiákat, a szolgáló Húsvét nyolcadán, vasárnap, ahogyan azt korábban megígérte, a lét-fenntartáshoz szükséges élelmekkel megrakott kosárral felkereste őket.

Épp asztalhoz ültek, amikor az előző évről már jól ismert madár szárnyait kiterjesztve a bárka szélére telepedett, és olyan hangot hallatott, mintha egy hatalmas orgona szólna. Isten embere rögvést megértette, hogy a madár valamilyen üzenetet szeretne átadni neki: „Isten az év négy szakának megfelelően négy helyet rendelt számotokra, amíg hét évig tartó zárándoklatotok véget nem ér. Eszerint Nagycsütörtököt a szolgálóval töltitek, aki minden évben jelen van; a Húsvétot a hal hátán ünneplitek; a húsvéti lakoma ünnepét egészen Pünkösöd nyolcadáig velünk töltitek; a Karácsonyt pedig Ailbe közösségének körében ülitek meg. Hét esztendő teltén, számos és a legkülönbözőbb megpróbáltatások után lelitek csak meg az általatok keresett Szenteknek Ígért Földet. E szent helyen negyven napig éltek majd, míg végül Isten visszavezet benneteket szülőföldetekre.” A szent atya e szavak hallatán testvéreivel együtt földre vetette magát, hálát és dicsőítést zengett Teremtőjének. Amikor a tiszteletreméltó öreg befejezte az imát, a madár visszatért a helyére.

A lakoma végeztén pedig a szolgáló így szólt: „Isten segedelmével azon a napon, amikor a Szentlélek leszálla az apostolokra, élelemmel megrakodva visszatérek hozzátok.” A szent atya és a vele lévők áldásától kísérve visszatért saját szigetére. A tiszteletreméltó atya a mondott időre azon a helyen maradt. Az ünnepnapok múltán Szent Brendan elrendelte testvéreinek, hogy készüljenek vitorlabontásra, és a kútból töltsék fel az edényeket. A bárkát éppen tengerre bocsátották, amikor a testvéreknek szánt élelemmel teli csónakjával a szolgáló is megérkezett. Mindent átrakott a szent atya bárkájába, majd mindannyiuktól búcsút véve visszatért oda, ahonnan érkezett.

¹Zsolt 118,27.